

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

...Η μπολσεβίκικη, πιο σωστά η λενινική, τακτική του προλεταριακού ενιαίου μετώπου, αποβλέπει, πριν απ' όλα και πάνω απ' όλα, στην ταξική ενοποίηση των διασπασμένων δυνάμεων και των αγώνων της εργατικής τάξης, ενάντια στην ενωμένη και σχεδιασμένη ληστρική επίθεση του κεφαλαίου, για την υπεράσπιση και διεκδίκηση και των πιο στοιχειωδών εργατικών συμφερόντων και δικαιωμάτων. Πράγμα που σημαίνει ότι η πρόταση των κομμουνιστών για τον σχηματισμό του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης απευθύνεται σε όλες τις τάσεις και τι οργανώσεις του εργατικού κινήματος (πολιτικές και συνδικαλιστικές) ανεξάρτητα από την δύναμη που διαθέτουν. Και βέβαια, η ίδια αυτή πρόταση, με την μορφή της αγωνιστικής έκκλησης, απευθύνετε ταυτόχρονα και **κυρίως** στο σύνολο των εργαζομένων, οργανωμένων και ανοργάνωτων, αδιάφορο αν υποστηρίζουν ή όχι κάποιο κόμμα, εργατικό ή αστικό!...

...Για τον σκοπό αυτό οφείλουμε να συμπράξουμε και να σχηματίσουμε παντού, σε κάθε χώρο δουλειάς, **επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας** και να καλέσουμε όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές εργάτες σε μαχητικό αγώνα για την δημιουργία του αναγκαίου **Ενιαίου μετώπου Εργατικής Ταξικής Πάλης**

“για τα πιο απλά, τα πιο στοιχειώδη συμφέροντα των εργατικών μαζών”

...

[Διαβάστε το άρθρο..](#) .

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

«...Μόνο στον αγώ να για τα πιο απλά , τα πιο στοιχειώδη συμφέροντα των εργατικώ ν μαζώ ν, μπορούμε να συγκροτήσουμε ένα ενιαίο μέτωπο του προλεταριάτου εναντίον της μπουρζουαζίας ...»

«...Η Κομμουνιστική Διεθνής ζητάει: όλα τα κομμουνιστικά κόμματα και οι ομάδες να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώ που, γιατί μονάχα αυτή οδηγεί τους κομμουνιστές στον πιο σίγουρο δρόμο για να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζομένων...»

(Από τις αποφάσεις του 3ου και του 4ου Συνεδρίου, ελληνική έκδοση “Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη”.)

Αυτό ήταν το κύριο νόημα, η ουσία, των όσων υποστήριζαν πραγματικά οι θεμελιωτές της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς, οι ηγέτες της Οκτωβριανής επανάστασης, πριν έναν αιώνα σχεδόν, για το καθήκον των κομμουνιστών να μάχονται αδιάκοπα και αταλάντευτα (όσο λιγοςτοί κι’ αν ήταν) για την συγκρότηση του ενιαίου εργατικού μετώπου, στην πάλη για την απόκρουση της λυσσασμένης επίθεσης του παρακμασμένου μονοπωλιακού καπιταλισμού

Οι θέσεις που εισηγήθηκαν ο Λένιν και ο Τρότσκι στο 3ο και στο 4ο Συνέδριο της νέας επαναστατικής Διεθνούς, δεν ήταν καθόλου καινούριες αντιλήψεις. Αλλά ήταν, αντίθετα, η συνέχεια και η παραπέρα ανάπτυξη της τακτικής του ενιαίου εργατικού μετώπου, που με επιτυχία είχε εφαρμόσει η μπολσεβίκικη πτέρυγα της ρώσικης σοσιαλδημοκρατίας, από τα πρώτα της ήδη βήματα, προτού συγκροτήσει το κόμμα των μπολσεβίκων. Η μειοψηφική αυτή τάση του ρωσικού εργατικού και σοσιαλιστικού κινήματος, ακολουθούσε επίμονα την τακτική της προλεταριακής ταξικής ενότητας και ευελιξίας, τακτική Εργατικής Συμμαχίας, που πρόσφερε στην επαναστατική μπολσεβίκικη πρωτοπορία την δυνατότητα να κατακτά βήμα-βήμα την εμπιστοσύνη και την πλειοψηφία των εργαζομένων. Και τελικά, μπόρεσε να οικοδομήσει το επαναστατικό κόμμα των προλεταριακών μαζών, να νικήσει τα μαζικά κόμματα των συνθηκολόγων μενσεβίκων και σοσιαλεπαναστατών (που στηρίζονταν στα εκατομμύρια των πρωτόγονων αγροτών) και να ηγηθεί στην πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση!

Στις συνθήκες εκείνες της αντεπαναστατικής πραγματικότητας που δημιούργησε η αποκάλυπτη προδοσία των σοσιαλπατριωτώ ν της 2ης Διεθνούς και ο αναισχυντος διασπαστικός τους ρόλος στις γραμμές του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, οι πρωτεργάτες της 3ης Διεθνούς, υπερασπίστηκαν σθεναρά την

μπολσεβίκικη προλεταριακή ενιαιομετωπική παράδοση, αντιπάλεψαν με όλες τις δυνάμεις τους τις αριστερίστικες ανοησίες και έκαναν έκκληση όχι μόνο στα νεαρά κομμουνιστικά κόμματα της Ευρώπης, μα και στις ομάδες και στους πυρήνες των κομμουνιστικών αγωνιστών όλου του κόσμου “να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώπου”! Εκφράζοντας την πεποίθηση ότι: “μονάχα αυτή (η τακτική του ενιαίου μετώπου) οδηγεί τους κομμουνιστές στον πιο σίγουρο δρόμο για να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζομένων”!

Οι αποφάσεις του 3ου και του 4ου Συνεδρίου (που τις έθαψε βαθιά η σταλινική πολιτική αντεπανάσταση κι’ ύστερα τις πλαστογράφησε στο όνομα του Λένιν!) μιλάνε ξεκάθαρα και δεν αφήνουν κανένα περιθώριο για αμφιβολίες ή παρερμηνείες

Η μπολσεβίκικη, πιο σωστά η λενινική, τακτική του προλεταριακού ενιαίου μετώπου, αποβλέπει, πριν απ’ όλα και πάνω απ’ όλα, στην ταξική ενοποίηση των διασπασμένων δυνάμεων και των αγώνων της εργατικής τάξης, ενάντια στην ενωμένη και σχεδιασμένη ληστρική επίθεση του κεφαλαίου, για την υπεράσπιση και διεκδίκηση και των πιο στοιχειωδών εργατικών συμφερόντων και δικαιωμάτων. Πράγμα που σημαίνει ότι η πρόταση των κομμουνιστών για τον σχηματισμό του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης απευθύνεται σε όλες τις τάσεις και τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος (πολιτικές και συνδικαλιστικές) ανεξάρτητα από την δύναμη που διαθέτουν. Και βέβαια, η ίδια αυτή πρόταση, με την μορφή της αγωνιστικής έκκλησης, απευθύνετε ταυτόχρονα και **κυρίως** στο σύνολο των εργαζομένων, οργανωμένων και ανοργάνωτων, αδιάφορο αν υποστηρίζουν ή όχι κάποιο κόμμα, εργατικό ή αστικό!

Συνεπώς, η λενινική αυτή τακτική δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με κομματικές γραφειοκρατικές συμφωνίες συνεργασίας, που αποφασίζονται με κλειστές τις πόρτες και τα παράθυρα, πίσω από τις πλάτες των εργατικών μαζών, οι οποίες καλούνται στην συνέχεια να τις πραγματοποιήσουν κατά τη θέληση των αρχηγών.

Σε πλήρη αντίθεση με τις γραφειοκρατικές αυτές πρακτικές, το αληθινό εργατικό μέτωπο ενιαίας ταξικής πάλης, σύμφωνα με την μπολσεβίκικη παράδοση, είναι δημιουργήμα των ίδιων των εργατικών μαζών και της πρωτοπορίας τους, με βάση δημόσια ανοιχτή συζήτηση και συμφωνία (μέσα από δημοκρατικές Συνελεύσεις και Συνέδρια) και με διαρκή έλεγχο της εφαρμογής της, κριτική επαλήθευση και διόρθωση των αναπόφευκτων σφαλμάτων, αλλά και αδιάτακτη πολεμική ενάντια στις μανούβρες των αμφίβολων συμμάχων.

Κομμουνιστική Αριστερά και Εργατικό Μέτωπο σήμερα

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 02 Ιούλιος 2017 06:53 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 04 Ιούλιος 2017 15:52

Το σύνθημα των λενινικών συνεδρίων ήταν: **«Προς τις μάζες»**. Σύνθημα που απευθύνονταν στην κομμουνιστική και στην εργατική πρωτοπορία και στόχευε στην ενωτική ταξική κινητοποίηση των προλεταριακών μαζών,

«Είτε με τους ηγέτες, είτε παρά τη θέληση τους, είτε ενάντια τους»

(Λένιν).

Αποκρούοντας με πείσμα τις αριστεριστικές υπερεπαναστατικές ανοησίες απόρριψης κάθε σύμπραξης με τους ρεφορμιστές, οι μπολσεβίκοι ηγέτες, επιμένανε σταθερά στην ανάγκη για μαζικούς, προγραμματισμένους, καλά οργανωμένους, ενωτικούς αγώνες, που να αποφασίζονται από τους ίδιους τους εργαζόμενους, με ελευθερία έκφρασης όλων των απόψεων. Αγώνες έστω και **«για ένα κομμάτι ψωμί παραπάνω, για την ανακούφιση από τα ολοένα αφόρητα βάρη που φορτώνονται στις πλάτες των μαζών»** όπως έγραφαν και επαναλάμβαναν. Και με σιγουριά για το ταξικό αισθητήριο των εργατών, εξηγούσαν:

«κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων, γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και την μεγάλη σημασία του κομμουνισμού.»

Με άλλα λόγια αυτή ήταν η βασική πολιτική και η τακτική της μπολσεβίκικης τάσης, με την οποία οικοδόμησε το επαναστατικό κόμμα στην καθυστερημένη τσαρική Ρωσία, κέρδισε την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτιάς, εκμηδένισε την επιρροή των κομμάτων της ταξικής συμφιλίωσης και ηγήθηκε στη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση των προλεταριακών μαζών τον Οκτώβρη του 1917. Από το 1903, προχώρησε σε καθαρή ρήξη με τους καιροσκόπους ηγέτες της ταξικής συνεργασίας (μενσεβίκους κλπ.) και σφυρηλάτησε την πολιτική της προλεταριακής ανεξάρτητης ταξικής πάλης και την τακτική της Εργατικής Συμμαχίας, του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Κι' έτσι, από μια μειοψηφική ομάδα που ήταν, μπόρεσε να γίνει το κόμμα των επαναστατικών προλεταριακών μαζών! Δεν είχαν την γνώμη ότι έπρεπε να περιμένουν να γίνουν μαζικό κόμμα για να παλέψουν για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Την ίδια αυτή δοκιμασμένη πολιτική και τακτική, (που με λύσσα την αποκρούανε όλοι οι αντεπαναστάτες σοσιαλπροδότες ηγέτες, μα και οι ανόητοι αριστεριστές, επίσης) ζητούσαν, οι πρωτεργάτες της Κομμουνιστικής Διεθνούς, να την εφαρμόζουν με μπολσεβίκικη συνέπεια και αυστηρότητα, όλα τα κόμματα και όλες οι **ομάδες των κομμουνιστώ ν**

, σε

όλο τον κόσμο, ενάντια στην ληστρική επίθεση του παρακμασμένου μονοπωλιακού καπιταλισμού κι' ενάντια στη διάσπαση του εργατικού κινήματος.

Τα σταλινικά Λαϊκά Μέτωπα

Μετά τον θάνατο του **Λένιν**, τα ντοκουμέντα των τεσσάρων πρώτων συνεδριών της Κομμουνιστικής Διεθνούς, καταχωνιάστηκαν. Η σοσιαλπατριωτική σταλινική φράξια και η ανερχόμενη γραφειοκρατική κάστα των προνομίων, τα έκλεισαν σε μυστικά συρτάρια. Για να έχουν τον καιρό να τα πλαστογραφήσουν και να τα ποδοπατήσουν ανενδοίαστα. Όπως το έκαναν με ολόκληρο το έργο του **Λένιν** και με την πραγματική ιστορία των ιδεών και των αγώνων του μπολσεβικισμού και της ρώσικης επανάστασης. Στην απεγνωσμένη προσπάθεια τους να εμφανίσουν τον σοσιαλπατριωτισμό τους (οικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μια μονάχα χώρα) σαν γνήσιο μαρξισμό - λενινισμό! Και την αστυνομική απολυταρχία τους, σαν σοβιετική εργατική δημοκρατία (δικτατορία του προλεταριάτου).

Κατόρθωσαν όμως, οι σταλινικοί παραχαράκτες, ν' αποδείξουν στην πράξη, με τα εγκλήματα τους, πόσο γνήσιοι αντίπαλοι και θανάσιμοι εχθροί της λενινικής - μαρξιστικής πολιτικής και τακτικής ήταν στα αλήθεια. Ακολουθώντας την τυχοδιωκτική πολιτική των γραφειοκρατικών τελεσίγραφων (δήθεν ενιαιομετωπική) και στην συνέχεια, εφαρμόζοντας τις ακόμα πιο ηλίθιες πολιτικές της *“τρίτης και τελευταίας περιόδου”* (αυτοκτονικές εξεγέρσεις), του ανεκδιήγητου παμφασισμού και του *“πρώτα ο Χίτλερ και ύστερα εμείς”*

οδήγησαν το επαναστατικό κίνημά του παγκόσμιου προλεταριάτου από ήττα σε ήττα. Μέσα σε λιγότερο από δέκα χρόνια (1924-1933), χαντάκωσαν την εγγλέζικη επανάσταση (1926), παρέδωσαν την κινέζικη επανάσταση στο λεπίδι του δήμιου Τσανγκ Καϊ Σέκ (1927), αφού πρώτα τον είχαν κάνει μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της Κομμουνιστικής Διεθνούς, έστρωσαν τον δρόμο στην άνοδο του ναζισμού στην Γερμανία (1933) με το σύνθημα *“πρώτα ο Χίτλερ κι' ύστερα εμείς”*

και με την απόρριψη του ενιαίου Μετώπου με το μαζικό κόμμα της σοσιαλδημοκρατίας, επειδή το θεωρούσαν “σοσιαλ-φασιστικό”! Ενώ ταυτόχρονα στραγγάλιζαν την σοβιετική δημοκρατία και το κόμμα του Λένιν, υπονομεύοντας συστηματικά τα θεμέλια του πρώτου εργατικού κράτους (ΕΣΣΔ) και της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Ωστόσο, οι τυφλοπόντικες του σταλινικού ψευτομπολσεβικισμού, όχι μόνο δεν διδάχτηκα απολύτως τίποτε από τα φοβερά αυτά αντεπαναστατικά εγκλήματα τους και δεν έλαβαν υπ' όψη τους την δικαιωμένη μαρξιστική κριτική της Αριστερής (Τροτσκιστικής) αντιπολίτευσης, αλλά, αντίθετα, βούλιαξαν ολοένα και πιο πολύ στο βάλτο του σοσιαλπατριωτισμού και της απομάκρυνσης από τις μαρξιστικές αρχές και πολιτικές του λενινικού μπολσεβικισμού

Κομμουνιστική Αριστερά και Εργατικό Μέτωπο σήμερα

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 02 Ιούλιος 2017 06:53 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 04 Ιούλιος 2017 15:52

Έτσι, το καλοκαίρι του 1935, η γραφειοκρατική σταλινική ηγεσία της Κομμουνιστικής Διεθνούς, στο 7ο Συνέδριο της, μπροστά στα ερείπια της τυχολογικής πολιτικής της, αποφάσισε να την *“διορθώσει”*, βαδίζοντας ακόμα πιο απροσχημάτιστα στον δρόμο της σοσιαλπροδοσίας! Αποφάσισαν λοιπόν ότι οι συνθήκες επιβάλλανε να εγκαταλειφθεί η πολιτική τακτική του **Ενιαίου Εργατικού Μετώπου** (που στο μεταξύ την είχαν κάνει αγνώριστη οι σταλινικοί προφέσορες) και να αντικατασταθεί από την τακτική του

«λαϊκού μετώπου»

! Δεν ήταν πια επίκαιρη η λενινική πολιτική της ανεξάρτητης ταξικής πάλης του προλεταριάτου, είχε παλιώσει! Κι έπρεπε να πάρει τη θέση της η κλασική ρεφορμιστική πολιτική της ταξικής συνεργασίας, η εργατική τάξη να μπει στην υπηρεσία μικροαστικών και αστικών σχηματισμών κάτω από την απατηλή ταμπέλα του Λαϊκού Μετώπου, ή της Λαϊκής Συμμαχίας!

Με τις νεορεφορμιστικές αυτές αποφάσεις του σταλινικού 7ου συνεδρίου, η Κομμουνιστική Διεθνής απομακρύνθηκε τελειωτικά από τις μπολσεβίκικες ιδρυτικές αποφάσεις και θέσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της. Κι’ έπαψε πια ουσιαστικά να είναι το όργανο της ανεξάρτητης ταξικής πάλης και της επανάστασης του παγκόσμιου προλεταριάτου. Μπήκε οριστικά και ολοφάνερα στον σοσιαλπροδοτικό δρόμο της εκφυλισμένης 2ης Διεθνούς, έγινε κι’ αυτή άλλο ένα όργανο στην υπηρεσία αναστύλωσης, του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού. Ωσπου, η μοσχοβίτικη γραφειοκρατική καιροσκοπία, οχτώ χρόνια αργότερα, το καλοκαίρι του 1943, έκρινε πως δεν την χρειαζόταν πλέον κι’ αποφάσισε να την θυσιάσει στον βωμό της *“ειρηνικής συνύπαρξης”* και της διαρκούς συνεργασίας με τους συμμάχους της, στον

πόλεμο, τους *“δημοκράτες”*

αμερικανο-εγγλέζους ιμπεριαλιστές! Άλλωστε η σοσιαλδημοκρατική 2η Διεθνής υπηρετούσε με συνέπεια την θεωρία και την πολιτική της συνεργασίας των τάξεων, κάτω από την σημαία του

“αντιφασιστικού αγώνα”

Για να αποδείξει λοιπόν τις συμμαχικές καλές προθέσεις της και να σβήσει κάθε ανάμνηση και δυνατότητα αναφοράς στην ιδρυτική λενινική πολιτική και τακτική της ανεξάρτητης εργατικής ταξικής πάλης και της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, έδωσε εντολή να διαλυθεί η Κομμουνιστική Διεθνής σαν περιττή! Στο τέλος-τέλος, οι αντεπαναστατικές αποφάσεις για τον σχηματισμό Λαϊκών Μετώπων και κυβερνήσεων συνασπισμού στην επαναστατημένη Ισπανία, και στην Γαλλία (με τα γνωστά ολέθρια αποτελέσματα) όσο και το Σύμφωνο Στάλιν-Χίτλερ πρώτα κι’ ύστερα η συμμαχία με τους *“δημοκράτες”* ιμπεριαλιστές στον πόλεμο, ήταν αποφάσεις που πάρθηκαν και εκτελέστηκαν άμεσα από τον κυβερνητικό μηχανισμό της σταλινικής γραφειοκρατίας

Κι' οπωσδήποτε αξίζει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στο γεγονός ότι οι ηγέτες όλων των σταλινισμένων Κ.Κ. (και ιδιαίτερα οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε., του Ισπανικού Κ.Κ. κλπ) ένθερμα επικρότησαν την αντεπαναστατική απόφαση της μωσχοβίτικης γραφειοκρατίας να απαλλαγεί ακόμα και από τη σκιά της Διεθνούς που είχαν θεμελιώσει οι συν-αρχηγοί της Οκτωβριανής επανάστασης, ο **Λένιν** και ο **Τρότσκι**, για την επέκταση της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, στην εποχή της θανάσιμης αγωνίας του καπιταλισμού, την ιμπεριαλιστική εποχή των πολέμων, των επαναστάσεων και των αντεπαναστάσεων!

Πρόσθετα και με τον ίδιο ζήλο, οι εθνικορεφορμιστές αυτοί ψευτοκομμουνιστές ηγέτες, βγαλμένοι από την σταλινική σχολή παραποίησης του επαναστατικού μαρξισμού, ανίκανοι να διδαχτούν από τα λαϊκομετωπικά σταλινικά εγκλήματα στην Κίνα, στην Ισπανία, στην Γερμανία, κλπ, συνέχισαν να διαστρέφουν και να απορρίπτουν την λενινική τακτική του ενιαίου μετώπου, πρωτοστατώντας στον σχηματισμό λαϊκών μετώπων με τις δήθεν δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις τους σαπισμένου μονοπωλιακού καπιταλισμού. Στην Ελλάδα, για παράδειγμα, οι ηγέτες τους σταλινικού Κ.Κ.Ε., δεν δίστασαν να συμπράξουν ακόμα και με το αστικό κόμμα των φιλελεύθερων (1936, σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη), αποπροσανατολίζοντας έτσι πολιτικά τις εξεγερμένες εργατικές μάζες και ανοίγοντας τον δρόμο για την επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά. Κι' έκαναν τα ίδια και χειρότερα το 1943-44 με το ΕΑΜ και τον σαλτιμπάγκο Παπανδρέου (κυβέρνηση "εθνικής ενότητας") παραδίδοντας το επαναστατικό κίνημα στους δήμιους της ντόπιας και ξένης αντίδρασης! Και δολοφονώντας με λύσσα τους τίμιους αγωνιστές της 4ης Διεθνούς που δεν έπαψαν να υπερασπίζονται την λενινική πολιτική και να προειδοποιούν για την επερχόμενη σφαγή .

Και σήμερα;

Η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού και επαναστατικού κινήματος δεν αφήνει πια καμία αμφιβολία για τον προδοτικό ρόλο της σοσιαλδημοκρατικής ηγεσίας κι' ακόμα περισσότερο για τον ολέθριο εγκληματικό ρόλο της δήθεν κομμουνιστικής σταλινικής ηγεσίας. Έργο και των δυο αυτών εκφυλισμένων ηγεσιών είναι η σημερινή κατάσταση πολυδιάσπασης, αποδιοργάνωσης και πολιτικο-ιδεολογικής σύγχυσης του εργατικού κινήματος σ' ολόκληρο τον πλανήτη, σε συνθήκες βαθιάς κρίσης του παρακμασμένου κεφαλαιοκρατικού συστήματος και ληστρικής αντεργατικής επίθεσης.

Η ίδια αυτή ιστορία, ωστόσο, μας διδάσκει, ότι το κίνημα των προλεταριακών μαζών ν μπορεί να βγει και θα βγει, από την σημερινή διαλυτική κατάσταση του,

Κομμουνιστική Αριστερά και Εργατικό Μέτωπο σήμερα

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 02 Ιούλιος 2017 06:53 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 04 Ιούλιος 2017 15:52

μόνο από τον δρόμο που χάραξε ο λενινικός μπολσεβικισμός, από τον δρόμο της ασίγαστης πάλης των αληθινών ν κομμουνιστώ ν για την δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώ που ενάντια στην λυσσασμένη καπιταλιστική επίθεση.

Οι αγωνιστές της κομματιασμένης κομμουνιστικής αριστεράς σήμερα, σε όποιο κόμμα και όποια οργάνωση (μεγάλη η μικρή) κι' αν ανήκουμε, είναι καιρός να κηρύξουμε δυναμικά τον πόλεμο στην σταλινική παραποίηση των μαρξιστικών ιδεών του λενινικού μπολσεβικισμού. Να στηριχτούμε στις γνήσιες ιδρυτικές θέσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της. Για να αποκαλύψουμε τις σύγχρονες καμουφλαρισμένες πολιτικές λαϊκού μετώπου που προωθούν οι σταλινικοί ηγέτες του Κ.Κ.Ε. και εμποδίζουν το εργατικό κίνημα να βρει τον ταξικό του δρόμο, και να ανασυνταχθεί. Συντρίβοντας οριστικά, τον διαλυτικό έλεγχο των οργανώσεων του από κυβερνητικούς, κρατικούς και άλλους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς. Αναδιοργανώνοντας τις πολυκομματιασμένες δυνάμεις του σε μαζικά πανελλαδικά συνδικάτα κατά κλάδο παραγωγής.

Για τον σκοπό αυτό οφείλουμε να συμπράξουμε και να σχηματίσουμε παντού, σε κάθε χώρο δουλειάς, **επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας** και να καλέσουμε όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές εργάτες σε μαχητικό αγώνα για την δημιουργία του αναγκαίου **Ενιαίου μετώ που Εργατικής Ταξικής Πάλης**

“για τα πιο απλά, τα πιο στοιχειώδη συμφέροντα των εργατικών μαζών”

και για να κερδίσουμε την πλειοψηφία των εργαζομένων στον αγώνα για τον σοσιαλισμό των Εργατικών Συμβουλίων.

Αυτός θα είναι ο καλύτερος τρόπος για να τιμήσουμε και να γιορτάσουμε την επέτειο των 100 χρόνων από την θριαμβευτική νίκη του μπολσεβικισμού και της εργατικής τάξης της Ρωσίας τον Οκτώβρη του 1917.

30-6-2017